

Walvismuziek

Peter De Graef

Vrij bewerkt naar de roman
'She's come undone' van Wally Lamb

*Zaallicht uit
Scènelicht op
Lege scène
Niets!*

*Nu jaaa....
O.K.
D'r staat een stoel ergens*

*En weet je wat?
Er ligt ook een handschoen op de grond,
een werkmanshandschoen
En er staat een staande asbak waarin een nog niet opgerookte sigaret ligt.
Een metholsigaret.*

Een vrouw vertelt:

Het zijn niet de omstandigheden die ons maken tot wat wij zijn;
Maar de manier waarop we d'r mee omgaan.

Alhoewel ...

Met sommige omstandigheden gaan we allemaal op dezelfde manier om.

Als we bijvoorbeeld ...

Bij de tandarts zitten

En die begint te boren

Terwijl hij vergeten is om ons te verdoven

Dan reageren allemaal met :

Aaaaaaaaaaaaaa!

Ontroerend eigenlijk.

Zes miljard mensen...

(*imiteert tandartsboor*)

en dan : aaaaaaaa!

Maar de manier waarop we dan weer aaaa zeggen ;

Dat is dan weer zes miljard keer verschillend

Eaeaea! ngngng! Mmmm! Wèèèè!

Toen mijn moeder in verwachting was van mijn broertje (of zusje) toen heb ik 's aan
aan mijn ouders gevraagd hoe het bij mijn mama in haar buik terecht was gekomen.
En toen moesten ze alle twee lachen.

'Hoe komt het eruit' heb ik ook 's gevraagd, toen ik met mijn moeder alleen was en
die zei toen : 'Oh!

Dat doet er niet toe....'

Ik stelde mij dus voor dat ze op een goeie dag kalm en met een wijze glimlach ergens
boven op een bed zou gaan liggen en dat die buik dan overlangs zou opensplijten....
Gelijk een broek.

Maar toen waren we 's op het einde van een lange schooldag, onze jassen aan het
aantrekken en mutsen opzetten en sjaals om en zo en toen kwam mevrouw Nelkin
naar mij en die zei dat ik terug op mijn bank moest gaan zitten want dat mijn vader
had gebeld en die mij ging komen halen....

Dus ik ging terug op mijn bank zitten.... met de tekeningen van die week in een
dubbelgevouwen karton op mijn knieën...

Nu alle kinderen weg waren kon je het schrapende geluid horen dat de wijzers van de
klok maakten... zo stil was het

....

Uiteindelijk was het was Oma Holland die de klas binnenkwam

Dat is de moeder van mijn moeder, die ik niet zo goed kende en waar ik een beetje
bang voor was ...

Zij begon direct tegen mevrouw Nelkin te smiespelen op een manier dat ik dacht dat
ze mekaar kenden. Daarna kwam ze naar mij en zei ze '...dat mijn moeder een in 't
ziekenhuis lag maar dat zij, oma Holland, zo lang op mij ging passen. Die avond
gingen we rundsvlees met roomsaus eten....'

Een paar dagen later was mijn moeder er terug en haar buik was dun maar nu waren
haar ogen dik en over een baby werd er niet meer gesproken.

... En toen die nacht ben ik gillend wakker geworden 'Ik ben bang! Ik ben bang!'
Mijn vader kwam als eerste de kamer binnen; zo maar in z'n onderbroek, waar oma Holland bij stond
'Waar ben je bang voor?'
En eigenlijk had ik willen zeggen 'voor mevrouw Nelkin' van wie ik had gedroomd; maar ik veranderde gauw van gedachte en ik wees naar oma Holland die er met een afgetrokken gezicht bijstond, in haar pluizige kamerjas
De volgende dag.... dat was een ... ja een zondag want ik zat tekenfilms te kijken.
En mijn moeder komt geheel gekleed uit de slaapkamer.
'Waar is papa? ' ...
'Die is oma terug naar huis gaan brengen.'
'Is ze weg?'
'Ja. Je moet de groeten van d'r hebben.'
....
Zulke dingen.
Vele malen per dag maakt het geheugen weer een kind van mij.

(Gegeneerde grijns)

Ik zou iets willen zeggen maar ik weet niet of dat mag

Nu ja ...

Nu ik er over begonnen ben...

(komt vertrouwelijk dicht naar het publiek toe)

Weet u dat wij allemaal alles wat er is overal; altijd; dat dat allemaal deel uitmaakt van één en hetzelfde.... wezen!?

Ook Oma Holland!?

(Loopt met een blij huppeltje weer naar achter)

Ik heb het gezegd!

Toen ik tien was verhuisden we en toen werd Jeanette Noord m'n nieuwe beste vriendin...

We verbaasden ons aanvankelijk alleen maar over de gelijkenissen tussen ons tweeën want we waren allebei in oktober jarig; en allebei waren we linkshandig en onze namen bestonden alle twee uit twaalf letters - ik heet Dolores Price. Hi! -

Ik herinner mij niet anders dan dat we die hele zomer soaps keken op TV en singeltjes zaten draaien bij Jeanette op de kamer en we waren ook voortdurend bezig het leven uit stippelen dat we samen zouden leiden want we gingen in New York wonen in twee naast elkaar staande herenhuizen en dan kregen we alle twee vijf kinderen en dat werden mekaars' beste vrienden en dan gingen we secretaresse worden... Of revuedanseres, dat wisten we nog niet zo goed en Jeanette ging trouwen met een dierenarts die heette Tim of Jim in ieder geval iets met een i en ik zou dan trouwen met een architect en die heette Roger!

Oh en Mevrouw Noord, die leerde ons de twist. 'Gewoon uw voet naar voor zetten en doen alsof je een sigaret uittrapt.'

(muziek!)

Mijn eigen moeder zat ondertussen volle dagen thuis, ondanks de zomerhitte met haar kniekousen nog aan

en haar gewatteerde kamerjas...
die zat te werken aan een legpuzzel van wel drieduizend stuks
Zij praatte alleen nog met de grasparkiet
en uitsluitend over dode kinderen.
Het enige dat ze at was : snoep!

Op het einde van die zomer werd er een zwembad gegraven achter in onze tuin....
Op een ochtend stond er zo'n beest van een bulldozer bij ons op de oprit
Mijn moeder ging d'r als de kippen van door naar oma Holland want die kon daar niet
tegen, tegen bulldozers, dat was slecht voor haar zenuwen ...
En toen dat zwembad af was hebben we nog een hele week liggen fikfakken in dat
water mijn vader en ik en liggen bijbruinen op de zijkant Mijn vader was een
knappe ... man! Helemaal bruin en alles ... en die werkte regelmatig met gewichten en
dan bekeek zichzelf soms in de broodrooster . En dan op dinsdag was het aan het
regenen en toen nam die me mee naar de stad om te shoppen! Ik had dat nog nooit
gedaan, shoppen! Ik kreeg allemaal nieuwe kleren en wij zijn toen ook gaan eten bij
Chinese mensen. Als ge daar klaar zijt met uw eten, bij de Chinese mensen dan
komen ze rond met hoe heet dat nu weer ... Happyge... gelukskoekjes! kan dat? Die
moogt ge niet opeten hoor maar die moet ge kapot bijten en dan zit daar een repeltje
papier in en daar staat iets op over uw toekomst

Bij mij stond er : 'Een glimlach die je schenkt komt altijd terug'
(ze lacht naar het publiek/het publiek lacht terug)
Zie je dat werkt echt!
En bij mijn papa stond er 'Tijdelijk plezier vermomd zich als blijvend geluk'
....
Wij begrepen dat ook niet . We hebben dat toen maar opgefrommeld en in de asbak
gegooid.

Mijn informatie over seks in die tijd was trouwens ook een mengeling van dingen die
ik meende gehoord te hebben, donkerbruine vermoedens en dan grote lege plekken
die ik zelf zo maar een beetje had lopen invullen.
Want in de derde klas bijvoorbeeld had ik op een keer de term 'samen slapen'
gehoord en ik heb er toen een tijdlang serieus over ingezet dat een plotselinge
vermoeidheid, in de trein of zo, tot een ongewenst zwangerschap kon leiden.

En dan op het einde van die week was mijn moeder daar ineens weer ...
En mijn vader was nergens meer te zien....
Ik was opgestaan en direct naar dat zwembad gelopen om mijn oefeningen te doen
toen mijn moeder het tuinpad afkwam met haar uitrusting in handen: kop thee,
sigaretten, neusdruppels....
Zij ging voorzichtig op één van de nieuwe tuinstoelen zitten en ik wilde net ...
'heeft je vader niks verteld? '
'Ppppppppt'
'Heeft hij helemaal niks gezegd? Daar was nu die hele week voor bedoeld.'
... ik wilde net afspringen om ik had de vorige dag voor het eerst zonder
bovenkomen de hele lengte....
'Je vader gaat bij ons weg! Hij laat ons in de steek. Heeft iemand anders in New
Jersey'

En ik weet nog ik zag het voegsel rond die tegels van dat nieuwe zwembad helemaal dik en wazig worden van mijn tranen en ik kon mijn onderlip niet doen ophouden met trillen

‘Dolores!’ - mijn moeder.- ‘Als je me niet zou kennen eh ... Stel je voor, ik ben gewoon een of andere vrouw op straat.... zou je me dan knap vinden of lelijk?’ Ze had nog altijd die zelfde treurige bikini aan die ze sinds de dood van mijn broertje (of zusje) had gedragen en dan zat er hier zo’n blauwige vetrol in ‘t midden.... ‘ Dus ik zeg ‘Kweenie knap.’
‘Echt?’
‘Ja, knap lelijk.’

zulke dingen...

Mijn vader heb ik daarna nooit meer teruggezien, ik heb die nooit meer ... live, voor me gehad en ik ben dan later eigenlijk om die reden zelf getrouwd ... ik weet niet of ik dat zo maar mag zeggen maar ... ja; met een man die ooit aan zijn moeder had moeten beloven ‘ *dat hij nooit; zoals zijn vader een rokkenjager zou worden....* Dat had hij namelijk geschreven in een brief die bedoeld was dat is een heel verhaal hoor! ... dat was een brief en die was bedoeld voor een kamergenote van mij op de universiteit, Kippy heette die ; maar Kippy kon mij niet uitstaan en om haar te pesten had ik die brieven uit haar postvak gestolen en ik was die beginnen lezen op de WC en ik las daar dat die jongen aan zijn moeder had moeten beloven ‘*Dat hij nooit zoals zijn vader een rokkenjager zou worden....*’ Oh en ik werd... ik kreeg het overal toen ik dat las. Ik werd warm en koud tegelijk ... zoiets beloven! ... Ik werd op slag verliefd op diëe jongen. En er zat ook een foto bij en alles. Dante heette hij. Dante. Die foto en die brief heb ik trouwens nog jarenlang bewaard in mijn grote woordenboek tussen de woorden Branie - dat is een kranig, onverschrokken persoon- en Brochette - metalen of houten pen met stukjes vlees om te roosteren.- Dante....
Maar dan...

jaren later....
Ik werkte in een fotolaboratorium ... pas op! Ik wip nu echt als een konijn door mijn leven hoor... maar ik werkte dus in een fotolab; zo’n op-één-uur-al-uw-foto’s-klaarding en daar komen op een dag een aantal instamatics binnengevallen uit Vermont, Van een schoolreisje naar New York... allemaal foto’s van tienermeisjes giechelend op hotelbedden en jongetjes die hun middelvinger opstaken door het raam van een touringcar...ma’goed dat wil ik allemaal niet vertellen maar die leraar die d’r bij stond; die herkende ik onmiddellijk. Dat was Dante!
Hij had zijn bakkebaarden eraf gehaald en hij was een beetje dikker geworden. Maar ik voelde mij onmiddellijk weer overal beginnen zweten...

Nu, op de koelkast; in de kantine van dat fotolaboratorium had er iemand een sticker geplakt.... zo’n grote gele sticker met rode letters en daar stond op : ‘Als ge wil dat uw gebeden verhoord worden; staat dan recht en doe d’r iets aan.... ‘

En ik ben dat toen gaan doen!

Ik ben naar die baas gestapt en ik heb toen gezegd; ‘Baas! Betaal mij maar uit want ik stop er hier mee....’ en ik heb toen met dat geld de eerste de beste bus gepakt naar Vermont; ik ben daar in het telefoonboek gaan zoeken waar die Dante, waar die woonden en ik heb nog diezelfde middag een appartement gehuurd, dat gelukkig vrij stond in dezelfde blok waar hij zat.

En dan na 't eten hebben wij de liefde bedreven.
Zo ging dat toen... jaren zeventig; Amerika
En bovendien: Ik was een branie hoor!

....

Dat is niet waar hoor....!

Dat heb ik verzonnen...

Ik had het wel leuk gevonden maarre....

Enfin tot aan dat fotolaboratorium is wel waar
en dan dat van die foto's uit Vermont ook nog. Maar de rest heb ik allemaal
verzonnen. Wat wil je? Zo volle dagen alleen met zo'n grote ontwikkelmachine....

Dat doen we toch allemaal.

U ook hoor!

Je moet daar maar's op letten.

Het overgrote deel van de dingen waar je blij om bent die hebt ge alleen maar
verzonnen. Die gebeuren uiteindelijk nooit echt. Je hoopt op iets en dan gaat ge dat
verzinnen. Daar wordt ge dan blij van. En uiteindelijk gebeurt dat niet maar dan ben
je toch blij geweest.

Of bang!

Veel mensen zijn bang ook van dingen die nooit echt gebeuren. Die ze alleen maar
hebben verzonnen. Of die ze hebben laten verzinnen. Door verzekeringsagenten.

Veel van wat we allemaal samen geloven is denk ik ook alleen maar verzonnen....

Collectief verzonnen....

Daar gaan ze over honderd jaar weer om lachen

Dat alles uit atomen bestaat bijvoorbeeld..... Dat hebben ze verzonnen hoor, volgens
mij. Eh! Want een atoom dat is toch : het allerkleinst denkbare stukje ... iets; en daar
vliegt dan een ander allerkleinst denkbaar stukje iets ... dat vliegt daar heel de tijd
rond. Dat is toch een atoom.?

Wel maar als je nu het binnenste van zo'n atoom.... dat heeft 's in de krant gestaan,
het binnenste van zo'n atoom zo groot laat worden als een tennisbal en je gaat die
bijvoorbeeld op de grote markt in Brussel leggen, dan vliegt dat ander stukje over
Finland en het Noorden van Afrika en daartussen bevind zich: Niets....!

En daar is dan alles uit opgebouwd.... de stoelen waar U op zit, de tribune, Uzelf

Een hachelijk verzinsel hoor?

Na een half jaar werd mijn moeder opgenomen in een inrichting. Die villa met dat
zwembad is toen verkocht geraakt en ik kwam bij oma Holland terecht in een
universum van mottenballen, maïzena en pruimensap.

Oma Holland schreef mij in op dezelfde middelbare school waar ook mijn moeder op
had gezeten.

Ik had allerlei griezelverhalen gehoord over middelbare scholen. Jeanette Noord
bijvoorbeeld die had een nicht en die kende iemand en die haar zuster was ooit 's op
zo' n middelbare school zo vaak op haar hoofd geslagen men haar eigen rekenboek
dat ze d'r een hersenletsel aan had over gehouden en blijvende kaalheid!

Dus die eerste dag, ik weet nog, stond ik in m'n eentje tegen die enorme gevel van de
middelbare school geleund met een glimlach als een elastiek van het ene oor naar het
andere gespannen om iedereen te laten zien dat ik volmaakt gelukkig was met het feit
dat ik niemand had om mee te praten.

En die onderwijzeres; die eerste onderwijzeres die we toen kregen, die had van dat droge stoffig haar; dat aan de voorkant helemaal was opgekamd tot een soort van ... stuwdam ...

en van achter min of meer vergeten.

We kregen ook allerlei boeken van haar: 'De Avonturen van de Wereldgeschiedenis' en 'Rekenen voor de Moderne Jeugd' en Oh ja! d'r zat ook een boek bij en dat was de 'Wetenschap van de Gezondheid voor Katholieke kinderen.' één of andere religieuze tekst met zwartwitfoto's waarin telkens dezelfde jongen en hetzelfde meisje figureerden in een verscheidenheid aan gewijde activiteiten. Het waren van die degelijke zonnige types. Ik kon die al direct niet uitstaan. En wij kregen ook onmiddellijk huiswerk! De eerste dag. Over Mesopotamië en terwijl ik 's avonds zat te zwoegen op: *'de Summiriers gedijen op het vlakke, vruchtbare land dat gevormd werd door het alluvium van de Eufraat en Tigri...'*; fladderde op een gegeven moment, door de tocht mijn boek over de gezondheid voor katholieke kinderen open op bladzijde 94....!

En daar had een vorige eigenaar die twee plechtig kijkende modelstudenten zitten toetakelen met zijn vulpen. Dat meisje was namelijk voorzien van een grote omgekeerde driehoek vol krullerig schaamhaar en twee borsten van ongelijke grootte als omgevallen gebakjes en bij de jongen stond er een enorme ... boven op z'n broek.'Zullen we seksuele gemeenschap hebben' vroeg de jongen middels een teksballon. 'Dat betekent NEUKEN'

en dat meisje antwoordt daarop 'Mmmmmmm Ja!!!!!!' met zeven uitroeptekens.

De Summiriers gedijen op het vlakke land dat gevormd wordt door het alluvium van de Eufgraa....

De volgende ochtend kon ik niet gauw genoeg mijn boek over katholieke kinderen verwisseld krijgen met het exemplaar van mijn buurmeisje; ene Rosalie Pysyk, een spichtig kind van Poolse ouders.

Oh en ik heb ook 's geprobeerd om uit die school te ontsnappen.

Door middel van gebed.

D'r stond daar een groot beeld van Maria op het einde van één van die gangen en op een keer toen niemand oplette ben ik daar zo 's voor gaan staan; gewoon om 's te proberen; en ik heb toen 'Wees gegroet Maria vol van gena... ' maar ineens viel mij op dat haar neus helemaal was afgebrokkeld en dat zij aanstellerig naar boven stond te staren, naar de zoldering waar buiten een barst, niks te zien was, maar daardoor had ze niet in de gaten dat er tussen haar voeten zo'n dikke slang te voorschijn kronkelde ... en ineens drong het tot mij door : die heeft meer hulp nodig dan ik.

En dan hadden we ook biecht die eerste week. Ik wist niet eens wat dat was. Mijn moeder was vrijzinnig. Maar ineens liep iedereen te zeggen: Biecht! Biecht! En je werd dan zo door die gangen geduwd en voor ik goed en wel wist wat er gebeurde zat ik al in zo'n meubel. En dan werd er zo'n dingetje opengeschoven en dan moest ik daar in iets zeggen. Iets slechts! Dat ik gedaan had. Dat moest ik daarin zeggen. In dat loketje.

Maar ik kon zo gauw niks verzinnen... dus ik zei toen maar '... dat ik lijdzaam had toegekeken hoe mijn buurmeisje, Rosalie Pysyk, haar boek bekladde met onzedelijke taferelen....'

En ik moest toen wat weesgegroetjes bidden en ik dacht dat de kous daarmee wel af was maar dan 's middag kwam die moeder overste 'K'tang!' bij ons die klas binnengestormd Boekinspektie! ... en van toen af, tot en met Allerheilige werd er tijdens de speeltijd een groot kruis op het bord getekend en moest Rosaly Pysyk met

haar neus tegen het snijpunt gedrukt blijven staan tot het einde van de onderbreking
....

Praat ik niet te veel?
Verder heb ik niet zo veel te melden hoor.

Buiten de school zat ik meestal thuis. TV te kijken overdag. Soaps en kwissen en chips te eten ondertussen, met chocolade, cola.... toen ik dertien was woog ik al zevenennegentig kilo of zoiets niet echt natuurlijk; maar zo voelde het... Na dik anderhalf jaar of zo werd er uit de inrichting een nieuwe versie van mijn moeder vrijgegeven. Ik weet nog d'r kwam zo'n magere wortelwitte vrouw bij ons binnen met een nerveuze glimlach en geëpileerde wenkbrauwen en zij was zo dun als een potlood. Zij rookte geen sigaretten, zij verbruikte ze, zoals een haringrokerij houtkrullen. Menthols.

Zij vond gelukkig vrij snel een job als tolbeambte in één van de vele hokjes bij de Newportbridge en daar kreeg zij dan zo'n auberginekleurig uniformpje bij. Met een petje! Dat is niet leuk hoor! Uw moeder met een petje.

Maar omdat we omdat we niet zo veel geld hadden; want we kwamen niet rond met dat pensioentje van Oma Holland en dan dat loon van mijn moeder en daarom verhuurde we de derde verdieping van het huis. Alles werd eerst helemaal leeggemaakt, geplakt, geschilderd, dan kwam er zo'n bordje op 'Te Huur!' Weetjewel en daar kwam uiteindelijk een splinternieuw echtpaar op af dat zo verblindend jong en mooi, en knap en intelligent en succesvol en zovoort was, dat we d'r alledrie, - mijn oma, mijn moeder en ik – op slag verliefd op werden. Jack en Rita Speight!... Zij was verpleegster in een kinderziekenhuis. En hij werkte bij de radio! Hij presenteerde trouwens het favoriete programma van Oma Holland... wij hadden dat eerst niet door maar toen zei hem iets en toen hadden wij direct zo iets van wij kennen die precies; oma Holland en ik; maar dat was gewoon Jack Speight weetjewel, van de radio

En ze gingen ook naar dezelfde zondagsmis als wij...

De zoldering van mijn kamer veranderde op slag in een schouwburg van geluiden. Ik hoorde ze de hele tijd : weg en weer lopen en praten dan ging d'r weer eentje een ei bakken, en de ander ging naar de WC en dan gingen ze weer zitten alle twee om dat ei op te eten en tanden poetsen en ... ik was geen moment meer alleen.

Ze gaven ook een welkomstdineetje voor ons.... Ik wist niet eens wat dat was, een welkomst.... Maar Rita had gezegd dat ze buitenlands ging koken. 'Mexicaans' had ze gezegd. Maar het heette Chili!? En ik weet nog, wij gingen naar boven mijn moeder had een fles wijn bij; die had zich helemaal opgedofd; zag er een beetje uit als Marilyn Monroe – nu ja het achterlijke zusje van Marilyn Monroe... - en die Rita (*lach, lach, lach*) die Rita die kwam opendoen en die had zo'n grote Mexicaanse hoed opgezet (*lachlachlach*) en die zegt zo terwijl ze die deur opentrekt zegt die zo; met die hoed op dat hoofd in dat deurgat 'Olé' (*giergiergier*) In plaats van 'Hallo!', snap je!? Mijn moeder moest er ook zo hard lachen dat je de vullingen in haar achterste kiezen kon zien zitten.

..... Rita had een kapsel met van die stevige krullen; zoals bij de boeren uit het kaartspel. En zij vroeg naar oma Holland haar bloeddruk en wist precies welke pil ze moest pakken. Die kende heel die bijsluiter van buiten. Oh! en Jack nam mij soms mee in zijn sportwagentje. Die had zo'n olijfgroen sportwagentje en dan op dinsdag geloof ik en donderdag dan moesten wij 's morgen op dezelfde tijd het huis uit en dan

zei die altijd 'kom 'k zal u even wegbrengen' en zette die mij af voor de schoolpoort en dan stapte ik zo uit dat sportwagentje terwijl iedereen keek, ...

Jack en Rita Speight!

Ik heb mij dikwijls lopen afvragen waarom zijn dat nu mijn ouders niet?

Maar weet je wat ik daarstraks al heb proberen zeggen

Het zijn uiteindelijk niet de omstandigheden die ons maken tot wat we zijn; maar de manier waarop we d'r mee omgaan....

Dat zie je bijvoorbeeld nog het beste bij kinderen die allemaal uit hetzelfde gezin komen. Zelfde omstandigheden.

En weet je ... wij denken nogal makkelijk van onszelf dat de manier waarop wij met onze omstandigheden omgaan; dat dat niet zo goed is. Of dat andere mensen beter met hun omstandigheden omgaan dan wij met die van ons.

Maar de manier waarop de mensen met hun omstandigheden omgaan heeft niks te maken met goed of niet goed,

Dat hoort gewoon bij hen,

zoals de strepen horen bij de tijger...

en de slurf

bij de stofzuiger.

'Weet je wie ik vandaag gezien heb?' Mijn moeder! Die kwam zo 's binnen. Midden op de dag kwam ze direct van de straat, ze liet haar sleutel in de voordeur zitten, kwam de trap opgelopen en zonder te kloppen bij mij binnen. 'Weet je wie ik vandaag op het werk gezien heb?'

Ik zeg : 'Kweenie Jeanette Noord?'

'Je vader!'

Die twee woorden voelden aan als een gevoelige tand die ik al een tijdje& vergeten was en waar ik per ongeluk te hard op had gebeten

'Hij keek nogal toen hij mij ineens in dat tolhokje herkende. Hij was zo verbouwereerd dat hij van 't verschieten z'n wisselgeld liet vallen.... Had je moeten horen hoe hij zich zat te verontschuldigen achter zijn stuur. Hoe vind je dat Dolores! Ons hele leven heeft hij verwoest. Hij heeft mij bedrogen waar ik bij stond en waar verontschuldigt hij zich uiteindelijk voor!?' Voor die paar kwartjes die hij heeft laten vallen!'

...

Heb' gij nog iets meegemaakt?'

'nop'

'Helmaal niks!?'

en toen om iets te zeggen, zei ik maar: 'Julie uit Peyton place is haar baby kwijt...'

...

(Zij gaat zitten. Wrijft over haar benen. Jeuk (flebiet). Naast haar stoel ligt een werkmanshandschoen; daar blijkbaar vergeten door een slordige theatertechnieker ze trekt die handschoen aan om met de ruwe binnenkant er van over haar been te wrijven)

Maar zij voelde zich ook te kort schieten hoor, mijn moeder.

En ze deed toch erg haar best.

Ze probeerde op alle manier om één en ander te compenseren.

Ze bracht regelmatig iets voor mij mee, meestal iets om op te eten, en ik, om haar niet nog meer teleur te stellen, ik at het allemaal maar op en zo leerde ik de vertroostende werking kennen van gesuikerde pecanoten, of chips met roomgebak

tegelijktijd. Heb je dat wel's geprobeerd!? Da's lekker hoor! Krijg je zo'n zoete zoutige knersende brij in je mond en als ge dat dan doorslikt Oh! Of dingen had ze ook 's bij eh allee hoe heet dat nu weer? Kaas... Zwitserse kaas in een spuitbus! Dat is.... Als ge dat ergens ziet staan, ja? Zwitserse kaas in een spuitbus! l Laten staan. Niet aan beginnen. Dat is zo misdadig lekker. Op chips bijvoorbeeld. Kchchchc! Kchchch! OH! Of gewoon op je vingers Kch!kch!kch! Mmmm. Ik ging er wel uitzien als een sloopkogel terwijl ik ongemerkt door het middelbare onderwijs probeerde te sukkelen.

Maar ik heb dat uiteindelijk wel gehaald!

Want op een goeie dag had ik gewoon dat diploma.

En ik weet nog, ik kreeg toen ineens post van overal. Daarvoor had ik zelfs nog geen aanmaning van de bibliotheek gekregen en nu zaten er alle dagen brieven voor mij in de bus van kennissen en vrienden van Oma Holland en mijn moeder.... D'r zat op een goeie dag ook een kaart tussen van mijn vader. Ik wist het direct! Da's van hem! Ik dacht dat ik iets kreeg. Ik doe die envelop open. Ik trek daar zo'n mega wenskaart uit. G E F E L I C I T E E R D stond er in gouden letters. Voorop stond er een chimpansee met een bril en verkleed als een professor en vanbinnen had 'm een briefje van honderd dollar gestoken. Hoe vind je dat. Na achttien jaar, honderd do.... . Ik wilde dat direct terugsturen: 'Liefste papa, plak die honderd dollar maar op een baksteen en stop 'm dwars in je reet! Kusjes! Dolores.'

Ja zeg!

....

In diezelfde periode kreeg ik op een goeie dag een brief van wel zeven kantjes van iemand die in de onjuiste veronderstelling verkeerde dat ik haar 'kamergete ging worden op de universiteit'. Ik wist niet wat ik làs! Maar mijn moeder had mij al overal zitten inschrijven achter mijn rug.

Die brief was geschreven in roze viltstift en in plaats van puntjes stonden er hartjes op de i en hij kwam van ene Katherina maar iedereen haar Kippy noemde. Kippy! Kippy! Kippy! En Kippy was zot van de Beach Boys en van John Denver en ze had ook al een vriendje hoor! En dat heette Dante. En zij vroeg zich af in welke clubs ik had gezeten op de middelbare school en of ik wilde bijleggen voor de gordijnen met de bijpassende beddensprei die haar moeder wel zou maken. Ik kon in september betalen hoor, geen punt en Kippy was tegen druggebruik; ze werd liever high van het leven en hoopte dat dat ook voor mij gold.'

Ik dacht : 'Nou! Reken maar! KIPPY!

Cho ik was zo woest.... ik ben nog diezelfde middag... Oma Holland en mijn moeder waren weg, ik was alleen thuis en ik ben toen diezelfde middag van die honderd dollar van pappa, ben ik ergens de grootste rosbief gaan kopen die ik kon vinden.

En dan thuis op het aanrecht heb ik die in van die grote lillende hompen gesneden, ijsskoude purperachtige rubberen blokken die ik kokhalzend naar binnenwerkte met daarachter een paar gezinszakken kaaschips en liters chocolademelk en ik weet nog, de WC zwaaide als en pendule, terwijl ik liters paarse moes uitkotste, dat goedje spoot vanuit mijne kop door mijn neusgaten tot tegen die bril, maar daarna ging ik naadloos door met de resten van een Chinese maaltijd die ik nog in de koelkast had gevonden: gestolde mie en van die harde garnalen in een foetale houding gekromd, en daarna kriegenvla met rookworst, Madeleinecaakjes overlans doorgesneden met choko tussen en slagroom d'r bovenop, Rachellekes met marsepein tussen en confituur d'r bovenop en dan weer kotsen....

Ja ik was kwaad!

En

- Dat kwam er dan nog 's bij - Net die middag werden al mijn favoriete programma's op TV vervangen door die stomme maanlanding. Ik dacht dat ik iets kreeg! Ik had dat helemaal niet zien aankomen.

Oma Holland liep ook de hele tijd te foeteren dat dat geloop over de maan alleen maar een slechte invloed kon hebben op het weer dat trouwens sowieso al slecht genoeg was.

(Wil de werkmanshandschoen weer uit trekken)

weet je ...

Cho ik weet eigenlijk niet of ik dat mag zeggen maar ik moet daar ineens aan denken....

Eigenlijk, terwijl wij leven, voelen wij ons dikwijls gelijk vingers die in een handschoen zitten : schijnbaar alleen en afgesloten van alles en iedereen ...

En terwijl wij ons zo voelen denken we makkelijk dingen als : 'niemand houdt mij' of 'Ik moet flink van mij afbijten hoor om mij te handhaven anders hebben ze mij zitten.' 'was ik maar rijk en succesvol dan zou iedereen mij wel leuk vinden' of weet ik veel wat we allemaal niet denken terwijl we schijnbaar afgesloten in zo'n handschoenvinger zitten Diep vanbinnen, want dat mag niemand weten; dat zullen we nooit hardop zeggen. En dan is er hier bijvoorbeeld iemand die denkt (*wijsvinger*) 'Plak die honderd dollar maar op een baksteen en stop 'm dwars in je reet' en die schrijft dat dan op een briefje stuurt dat op en die een andere vinger die doet dan dat briefje open; die leest dat en die doet dan (*Pink*) Boehoehoehoe.... terwijl

(Zwiert de handschoen uit) we zitten allemaal vast aan één en dezelfde hand...

allemaal maken we deel uit van één enorm groot Nu ja ... ik kan dat niet zo goed uitleggen. Maar het is wel zo.

En als je dat eenmaal hebt gezien; dat de dingen zo in mekaar zitten, dan kunt ge dat daarna nooit meer niet zien....

Whatever! (*maakt het bijpassende W-teken met de vingers*)

Moesten we ook nog met één van onze ouders naar school komen voor een gesprek met de studiebegeleider. 'Eén van de ouders'; dat was in mijn geval dus mijn moeder. Kon iedereen zien hoe mijn moeder d'r uitzag....

En ik weet nog; wij komen daar binnen bij die studiebegeleider en die begint direct van 'Ja mevrouw Holland ' dat was een man, niet veel groter dan die stoel hier en die begint van ' Ja mevrouw Holland als je nu besluit van niet te gaan – naar de universiteit bedoelde hij - als je nu besluit van niet te gaan; dan heb je daar misschien de rest van leven **spijt** van zei die gek!'

Spijt, snap je. En met dat woord schoot hij bij mijn moeder precies in de roos.... want spijt, dat was zowat haar voornaamste drijfveer geweest sinds

Ooooooh fuck ja;

Dawwazziknogve'geteteve'telle

Eh....

Ja. Jack!?! De bovenbuurman? Die was mij een keer komen ophalen op school dat gebeurde nogal 's. Dan stond hij daar als de school uit was aan de overkant van het plein. Peep! peep! Met z'n sportwagen en dan zwaaide die ... enne dan gingen we meestal een eindje rijden... over de ringweg rond het centrum, en dan zaten we wat te praten en dan reden we naar huis

En dan op ne keer stond hij daar weer. Peep! Dus ik stap in. En wij beginnen zo te rijden maar op een gegeven moment slaat hij af en we beginnen rijksweg nummer 6 af

te rijden helemaal tot waar de winkels huizen werden en de huizen bos en dan nog verder. Het rook er hier en daar naar brandend hout.

Hij zat te drinken uit een fles die in een bruine papieren zak zat.... en hij vertelde dat hij ontslagen was op zijn werk....

Ik zeg 'Bij de radio!?' ...

Stom!

Hij reikte voorlangs mijn knieën naar het handschoenkastje en haalde er een glanzend tijdschrift uit.... 'moet je dit's zien' zegt hij.... ik plooi de het open en het duurde een tijdje voor het tot mij doordrong, maar ineens zag ik dat op de voorkant van dat tijdschrift stond er een mevrouw en die had haar mond helemaal om de van een man....

Ik had zo iets van 'Hmi!' en ik duwde dat tijdschrift van me af.

'Als je maar niet vergeet dat ik nog huiswerk heb'

En toen sloegen we af, maar hij reed heel hard en dat was zo'n zandweg door een bos met allemaal putten, bonk, bonk, bonk en die takken kwamen langs die auto zo tegen die spiegel heel de tijd ... en dan was daar ineens een betonnen gebouwtje met allemaal honden achter draad en die auto hield stil. Maar voor hij helemaal stil stond had ik al die deur opengedaan...

Maar dan achter dat gebouwtje had hij mij te pakken

En toen leunde die met z'n volle gewicht boven op zijn elleboog, hier op dat puntje van zijn elleboog en dat puntje dat zat hier, (*wijst onderaan haar keel en gaat verder terwijl ze op de aangewezen plek drukt*) dus ik kon niet zo veel niet meer zeggen

En toen ...(*grinnikt verontschuldigend*)

Nu ja wat ze met vrouwen in den oorlog doen....

En daarna hoorde ik hem zachtjes tegen de honden praten die helemaal over hun toeren opgewonden weg en weer liepen tussen hun harde drollen en hun slijmerige waterbakken...

'Als je er met iemand over durft te praten maak ik Rita kapot. En daarna mezelf. Ge zult de schoten wel horen....' zei hij op de terugweg.

Thuis stonden de aardappelen geschild en in stukken gesneden in het water naast het fornuis.

Ik durfde niet naar mijn kamer.

Bang om hem boven mij te horen.

Ik bleef dus beneden maar wat rondhangen

Oma Holland zat TV te kijken.

Heruitzendingen van Het Rad van Fortuin.

Hoe was het op school vroeg ze.

Goed

Goed!? Goed!? Was het weer alleen maar goed!? Hebt gij nu nooit 's een dag dat het 'geweldig' is?

Zulke dingen...

Maar mijn moeder is daar jaren later pas achter gekomen toen ik er over in een brief had proberen schrijven die ik naar Jeanette Noord wilde sturen. Maar ik had die niet opgestuurd en mijn moeder heeft die toen gevonden in mijn papiermand en die is die dan beginnen lezen ngngng! ... en sindsdien, snap je, was spijt haar voornaamste drijfveer

Zo rond die tijd kreeg ik ook regelmatig universiteitscatalogussen met de post; van die dikke dure boeken vol griezelfoto's van 'interessante jonge mensen die ontspannen in het gras zaten onder een boom op de campus in een boeiend gesprek gewikkeld met één van hun professoren' een paar bladzijden verder stonden dan weer 'ranke meisjes met veiligheidsbrillen op en bunzenbranders in de weer ergens in een chemielokaal' Met geen bulldozer kregen ze mij naar zo'n achterlijke universiteit.

Eén van de universiteiten wilde bij wijze van inschrijvingsproef: een essay! Over de persoon die je het liefst wilde ontmoeten. Ik weigerde d'r zelf maar over te denken om aan zo iets belachelijks te beginnen. Maar mijn moeder liep de hele dag met die opdracht achter mij, zo van 'Dolores! Al is het het laatste wat je voor mij doet, maar.... ' Ik zei 'Mens! Krijg iets. Stikt! Valt dood. ' Maar dat had geen effect.

Uiteindelijk sloot ik mij op in mijn kamer en ik reageerde gewoon niet meer. Geen woord. Bleef ze zeker nog een uur tegen die deur staan praten en dan - moet je niet vragen - ging ze zelf ergens een schrijfmachine huren; nam ze een dag vrij op haar werk. Ik hoorde haar de hele dag beneden op dat ding zitten knoeien en dan de volgende ochtend - was het eindelijk terug stil in huis - doe ik voorzichtig mijn deur open, sluip de trap af zij lag met haar kop naast de schrijfmachine op de keukentafel te snurken (*imiteert een varken*) Mijn moeder weetjewel; met een omhooggedrukte wang en een draadje kwijl hierzoOp de grond lag bezaaid propen papier, genoeg valse starten om een praalwagen mee op te sieren... Ik haalde zo RATS! dat blad uit de schrijfmachine. Zij werd wakker (*maakt smakgeluiden van iemand die ontwaakt*).....

'Liefst van al zou ik Tricia Nixon ontmoeten; de dochter van onze president. Zij is zeer vriendelijk. En haar blonde haar is erg mooi. Zij is de beste vriendin voor elk meisje uit dit fantastische land. Peupeu peupeu peupeu peupeu, peupeu peupeu peupeu... Hoogachtend Dolores Price.'

...

En!?! Vroeg zij.

Ik zeg: wilt je 't echt weten?

Ja.

Hiermee kom je niet eens in een school voor debielen.

Dolores zei ze toen, Ik vind het niet erg dat je over mijn hart loopt! Maar niet heen en weer meisje; niet heen en weer.

Drie dagen later reed er een vrachtwagen dwars door haar tolhokje....

Terwijl zij d'r in zat, ja.

Ze was aan het werken.

En op slag dood.

Mijn ingewanden vielen zowat tussen mijn benen vandaan de grond op toen ik het hoorde...

Op tv stuitte Neil Armstrong over het maanoppervlak

Buiten aan de waslijn hingen ma's kleren nog te dansen

En ma zelf was veranderd in een overdekt lichaam dat het hele weekend lang elk half uur achter in een ambulance werd geschoven, op het nieuws van kanaal tien

Liefste Kippy! schreef ik onmiddellijk na de begrafenis....

Liefste Kippy . Volgens mij hebben we veel gemeen. Hoeveel moet ik voor de beddenspreien en de bijpassende gordijnen. Lala lala lala lala lala lala!

Hoogachtend! Dolores Price.

Ik kon die brief niet gauw genoeg gepost krijgen dus ik prop 'm in een envelop lik die dicht, adres erop, pak een jas van de kapstok en spurt de deur uit naar de dichtstbijzijnde brievenbus en onderweg merk ik ineens dat ik een jas van mijn moeder aan heb. Ik ruik haar geu.... *(probeert niet te huilen)* ...
En ik sta te bibberen van de liefde! *(huilt)*

Hoh!
Het spijt me.
Neem me niet kwalijk.

In één van mijn vroegste herinneringen staan mijn moeder en ik op de veranda van ons huis toe te kijken hoe twee mannen een televisie bij ons kwamen afleveren. Ik had toen al wel van televisie gehoord maar ik had er nog nooit één gezien. Het was 1956 en ik was al vier jaar. De mannen droegen kleren in dezelfde kleur als de doos waarin de televisie zat en ze kwamen zo met dat ding tussen hen in bij ons de trap op; zijwaarts als krabben....
Tot daar het betrouwbare gedeelte.
Nu volgt het onbetrouwbare... mijn visuele geheugen houdt stug vol dat de beide heren president Eisenhower en vice president Nixon waren. Toen de televisie was uitgepakt zei president Eisenhower tegen mij 'Zo meisje en draai jij nu maar 's flink aan die knop daar zie'
En 'die knop daar zie' zag er uit als één van de schijven uit mijn vaders damspel. Soms als mijn vader en mijn moeder ruzie maakten in de keuken, dan holde ik altijd naar de woonkamer en stopte zo'n schijf in mijn mond.....
De herinneringen aan die dag zijn haarscherp en glashelder; maar onbetrouwbaar, net als de beelden van de televisie....

(De nog niet opgerookte mentholsigaret in de staande asbak is spontaan beginnen roken)

*(Dat doe je bijvoorbeeld door de punt ervan in het uiteinde van een gedemonteerde soldeerbout te proppen, en als de techniek daar dan stroom op zet gaat het fikken.)
(Dolores gaat de sigaret uitdoen)*

Mam laat mij nu. Ik ben hier bezig. Ja!?

Toen ik op die universiteit aankwam had ik er al direct spijt van. Maar ik kon niet terug, ik had net zeven uur met een bus gereden, had geen geld voor een retourticket en wat moest ik 'terug' gaan doen, bij oma Holland!?
Het stikte daar van de jonge, leuke, dunne, dynamische mensen en Ik woog toen ruim achthondervijfzeventig kilo of zo ietsniet echt natuurlijk maar zo voelde het. En ik wist niet waar krui-pén! van schaamte.
Dus ik liep met mijne kop in de grond tot bij dat onthaal zo van 'Hallo ik ben Dolores en d'r is hier een kamer voor mij ... ik griste die sleutel uit dat mens haar handen en ging mij zo gauw mogelijk afzonderen; deur op slot, licht uit, gordijnen dicht en ik zat de hele dag boekjes te lezen bij het bedlampje. Ik kwam alleen 's nachts naar buiten. Na vieren. Haalde ik eten uit de automaten die daar stonden. Snacks en frisdrank. En ging ik douchen. Kleren wassen. Kotsen.

....

Maar op een gegeven moment kwam die Kippy natuurlijk. Midden in de dag werd er ineens aan die deur gemorreld

Oh ja en ik zat toen net te worstelen met met m'n eerste kater! Ik was de avond voordien in een opwelling de stad ingetrokken en ik had bij zo'n Pakistaan bier gekocht en een fles wodka en dat had ik allemaal in één keer opgedronken, dus ik zat daar te tolleren als een paardjesmolen en winden te laten waarvan ik de stank niet voor mogelijk had gehouden.... hoor ik gemorrel aan die deur. Deur gaat open. Komt zo'n bleek handje naar binnen, tastend langs de wand op zoek naar de schakelaar.

'hè d'r ruikt hier iets'

'Ja, wat dacht je!'

En dan gaat het licht aan, die deur zwaait open en jawel hoor : daar staat Kippy!

Perfekte Kippy met haar perfecte ouders.

En ik zat daar; boven op dat bed verzonken in mijn eigen vet; mijn ogen traanden door het licht en mijn grijns was zo breed dat ik in mijn ooghoeken mijn wangen kon zien.

Niemand zei iets ...

Maar dan kwam die vader toch dwars door de pijnlijke situatie op mij af , ik kreeg een grote hand van hem en hij zei 'Ik ben Joe, ik ben elektriker ghèghèghèghè'

Die moeder was ook wel vriendelijk eigenlijk. Die stond toch de hele tijd naar mij te glimlachen. Maar bij haar ging die glimlach alsmaar aan en uit; alsof er een soort van kortsluiting op zat... iets wat die Joe misschien 's zou moeten repareren ghèghèghèghè....

'Heb je een feestje gehad?' vroeg ze

'Ja! Het is te zeggen. Gisteren, ik was, nu ja feestje, niet echt. Eigenlijk, hoewel, min of meer, 't is te zegge, ik, hoe moet ik, d'r was gist. Ik weet het niet....'

En tot mijn verbazing stonden zij allebei welwillend te knikken alsof ik zo net iets heel zinnigs had gezegd....

Maar toen hoorde ik Kippy die op de gang was beginnen huilen en toen verdwenen ze alle twee uit dat deurgat.

Kippy zal wel een andere kamer gekregen hebben en ik bleef gewoon zitten waar ik zat; alle studenten en colleges vermijdend.... Hih! ik zou er misschien nog hebben gezeten als ik op een nacht niet was betrapt tijdens het plegen van een misluktezelfmoord.... Njaa ... dat was zo met een elektrisch snoer rond een paar buizen die langs de zoldering liepen ... maar die bleken dan van de waterleiding te zijn... wat wil je, met mijn gewicht

'Je bent een mooi mens Dolores!'

Stel je voor zeg! Dat was dus het eerste dat dokter Shaw tegen mij zei

Ik was daar verplicht naar toe gestuurd.....

Die zat u altijd zo van achter zijn gesloten oogleden te bestuderen en dan kwam hij tot de conclusie : Je bent een mooi mens Dolores!

Dokter Shaw was een jonge enthousiaste psychiater die de hele wereld der psychotherapie op zijn grondvesten wilde doen daveren met allerlei volslagen nieuwe technieken, therapieën en benaderingswijzen...

Eén van de meest irritante dingen aan dokter Shaw was de op luchtdruk werkende pomp die langs de binnenkant op de deur van zijn spreekkamer zat geschroefd.

Daardoor kon je dat ding nooit 's woest achter je dichtslaan wanneer je woedend zijn praktijk uit liep. Het beste wat je kon bereiken was een gedempt gesis...

'Je bent een mooi mens Dolores' zei hij de volgende keer opnieuw.

Dokter Shaw was best een mooie man, getaande huid, peper en zoutkleurige baard, handgebreen kabeltruien, ribfluwelen broek, bottines. Type klippenwandelaar. Type vogelspotter; boekenlezer, open haard, geen tv.... en bezeten van visualisatie.

Je weet waarom je aan het afslanken bent? Vroeg hij; toen ik er al hele tijd kwam hoor. Ik was een luizige twaalf kilo kwijtgeraakt ...

Ik zei: 'Nee!'

Dat had ik al geleerd want als je 'ja' zei moest je uitleggen waarom en dan werd je toch altijd gecorrigeerd. Ik zei dus : 'Nee!' .

'Omdat je begint in te zien, dat je, net als alle andere mensen, in wezen mooi bent....'

Wat dokter Shaw niet wist was dat ik de mentale technieken die hij mij geleerd had gebruikte om op alles wat ik at eerst een laag schimmel te visualiseren. Daar was ik echt goed in geworden. Zat ik bijvoorbeeld voor een plateau met warm eten; deed ik m'n ogen dicht, ontspannen, ademen en dan kon ik in geen tijd een mat vlies op die soep laten komen op de aardappels: een blauwig donsje en in het varkenslapje of de kip kon ik zo een gat laten rotten waaruit een kluitje door elkaar heen wriemelende wormen naar buiten vielen daarna probeerde ik nog wel iets binnen te houden, maar veel was het niet....

Op een dag nam Dokter Shaw mij mee naar het huis van een vriend van hem. Die vriend woonde daar nog niet, ze waren daar nog aan het werken, maar er was een zwembad; er stond nog allerlei gereedschap langs de kant, maar er zat water in en daar was het hem om te doen want hij ging iets totaal nieuws proberen. Een soort herprogrammering en hij zou beginnen van voor mijn geboorte, dat kon een paar dagen duren, maar ook een paar maanden, een paar jaar zelfs, dat deed er niet toe, van belang was dat we er vandaag mee begonnen En hij zat me dat zo uit te leggen terwijl we op de rand van dat zwembad zaten met onze voeten in het water 'Trek uw badpak maar uit' zei hij, toen hij klaar was met uitleggen...

Ik zeg 'Moet dat?'

Ik had geen zin om mijn weke kwabben voor Dokter Shaw te etaleren....

Maar hij zuchtte geduldig en zei : goed we zullen nog's even recapitulieren....

'Wat is dit?' vroeg hij en hij wees naar 't zwembad...

Ik zeg : 'De baarmoeder'

'Mooi. En wat ben jij dan'

Ik zeg 'De foetus'

'Goed en wie ben ik?'

Ik durfde niet in zijn baard te loeren terwijl ik zei 'mijn moeder'

'Heel goed! Baarmoeder, foetus, moeder. En heeft een foetus kleren aan?'

Ik zeg ; 'Nee!'

Uiteindelijk liet ik mij; zoals hij het wilde in dat water glijden.

Ik bleef aanvankelijk strikt mezelf: dikke Dolores die in de chloor drijft.

Maar hij zat van op de kant zo gemotiveerd op mij in te praten van 'Oh wat is mijn babietje rustig vandaag of Oh wat is ie actief, wat is mijn babietje zus en wat is mijn babietje zo dat ik op den duur, al was het alleen maar uit baldadigheid van alles begon terug te zeggen ...

En zo wist hij mij na verloop van tijd te verleiden tot een soort van dialoog die ik met m'n echte moeder nooit had kunnen hebben... En ik vond dat niet eens zo onprettig.

Want ik kon ook zelf mee bepalen waarover we gingen praten en zo kreeg ik de kans om voor de eerste keer 's te vertellen hoe het van mijn kant was geweest om ineens voor onbepaalde tijd bij Oma Holland terecht te komen terwijl zij in die inrichting zat en dat ik mijn vader wel een zak vond maar dat ik hem toch miste

Ik vond dat niet eens zo onprettig.

Op een goeie dag zei dokter Shaw: Vandaag wil ik het 's over Jack hebben ; Jack Speit!

Ik zeg 'Ja maar ik niet.' En ik zwom diagonaal van hem weg.

'Kom kom kom Dolores. Jack is toch een nette man, vriendelijk en beleefd, joviaal, betrouwbaar, eerlijk, hij houdt altijd de deur voor open voor ons en ...'

'Hou daar mee op Ja!' En ik dook gewoon onder... '

Nu, het probleem met onderduiken is dat je weer boven moet komen....

Dolores ik begrijp uw reactie niet goed Jack bracht je toch regelmatig mee van school, hij bracht oma naar de dokter het was zo wat de enige man die tegen mij een beetje normaal deed

Stik!

Of is het misschien... Is het misschien omdat je naar aanleiding van Jack hebt gezien dat ik afgezien van je moeder ook een gewone vrouw ben, Dolores, dat wil zeggen een seksueel wezen, is het misschien omdat je naar aanleiding van hem hebt gemerkt dat jij niet het enige centrum bent in mijn universum en kan je daar niet zo goed tegen

En dat mocht hij niet zeggen, dat had hij niet mogen zeggen

Want ineens kwam er van alles bij mij boven, woede, frustratie, pijn dingen waarvan ik niet eens wist dat ik er mee rondliep, en voor ik het goed en wel besepte

(zij haalt een voorhamer uit de coulissen en slaat de stoel tot spaanders terwijl zij huilend roept)

Gij moogt dat niet zeggen tegen mij.....

Gij moogt dat niet zeggen tegen mij

'Denk je dat ik het niet weet mama Denk je dat ik je niet gehoord heb elke keer als Rita was gaan werken Mijn kamer was een klankkast! Het was alsof ik in een gitaar lag.... Denk je dat ik je niet heb horen lachen? Dat ik niet kon horen hoe vriendelijk uw stem klonk als je tegen hem sprak, hoe zacht en lief.... zo vriendelijk zijt ge tegen mij nooit geweest mama

....

Toen zag ik dokter shaw weer. Bloed druppelde uit zijn neus en waaierde uit in het water.... hij strekte zijn handen naar me uit en toen heb ik mij voor de eerste keer in mijn leven door iemand laten vastpakken. Ik liet mij met heel mijn trillende lijf tegen hem aan liggen en toen, terwijl ik zijn baard in mijn voorhoofd voelde prikken zei hij hier in mijn oor : Je bent een kanjer....

Dat is niet waar hoor! *(Grinnik; grinnik)*

Dat heb ik verzonnen.

Ik had wel gewillen dat het zo was gegaan maar

Het hele zwembad kleurde rood ...

En ik werd uiteindelijk gearresteerd op straat;

naakt;

huilend;

in shock;

van kop tot teen onder de bloedspatten

en met die hamer nog in mijn handen...

....

en dan

een hele tijd later hebben ze mij ter dood veroordeeld ...

En op 24 oktober 1995 werd Dolores Price in de penitentiaire instelling van Stapleton/
Pennsylvania, om 21:36 geëxecuteerd door middel van een gifinjectie.

(probeer datum en uur, tot op de minuut exact tien jaar na de feiten te plaatsen.

*Dus wanneer je de voorstelling speelt op 7 september 2007 om half negen, dan zeg je :
op 7 september 1997 om 21uur 48 want zo lang duurt de voorstelling ongeveer)*

En dat is wel waar.... *(grinnik)*

Dat heb ik niet verzonnen!

D O E K